

Fővárosi Ítéltábla  
13.Gf.40.425/2009/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Soltészné dr. Nagy Katalin (1089 Budapest, Korányi Sándor u. 3/b. szám) ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Habó Gábor ügyvéd 2045 Törökbálint, Hosszúrét utca 1. szám) által képviselt alperes ellen tagsági jogviszony létrejöttének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. április 28-án kelt 7.G.41.056/2008/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 225.000 (Kettőszázhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperes, hogy az illetékes adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 540.000 (Ötszáznegyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### Indokolás

Az elsőfokú ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a H. Kft., az alperesi egyesülés tagja, a tagsági jogviszonyát 1998-ban meg akarta szüntetni, és az alperes akkori gyakorlata szerint vevőt keresett a vagyoni betétjére. A felperes, aki az alperesi társaságban tulajdonrészt kívánt szerezni, 1998 őszén az alperes igazgatójának tudomására hozta ezt a szándékát és tájékoztatást kért a H. Kft. "üzletrészeről". Az alperes igazgatója 1998. november 19-én kelt levelében válaszolt a felperes érdeklődésére.

Az alperes igazgatótanácsa 1998. december 15-én módosította a társasági szerződését és ezzel lehetővé tette, hogy az alperesi egyesülésnek természetes személy tagja is lehessen. Ezt követően az alperes igazgatótanácsának tagjai levélszavazás útján véleményt nyilvánítottak arról, hogy meg kívánják-e vásárolni a H. Kft. vagyoni betétjét, mely tárgyban az utolsó nyilatkozat 1998. december 22-én érkezett be az alperes igazgatójának irodájába. Ugyanezen a napon a felperes és a H. Kft. adásvételi szerződést kötöttek a H. Kft.-nek az alperesi egyesülésben 4,97%-ot kitevő, 4.458.000 forint névértékű vagyoni hozzájárulására. A szerződést kötő felek az adásvételi szerződés 7. pontjában az adásvételi szerződés hatályba lépésének együttes feltételeként rögzítették, hogy az alperes tagjai elővásárlási jogukat ne gyakorolják és a társaság igazgatótanácsa a szerződés alapján jóváhagyja a H. Kft. vagyoni

hozzájárulásának Z. T. részére történő átadását. A szerződés 10. pontjában rögzítették azt is, hogy Z. T. a szerződés aláírásának időpontjában a társaságnak még nem tagja.

A felperes az adásvételi szerződés aláírásának napján belépési (csatlakozási) nyilatkozatot tett, amelyben kérte a tagok sorába való felvételét 1999. január 1. napjával, elfogadta az alperes társasági szerződését, és tájékoztatta az igazgatótanácsot, hogy 1998. december 22-én megvásárolta a H. Kft. 4,97%-os értékű vagyonát.

A felperes kérelmére az alperes igazgatója és pénzügyi vezetője 1999. február 26-án tájékoztatást adott arról, hogy sem a tagtulajdonosok, sem az igazgatótanács nem élt az elővásárlási jogával és a tulajdonos kijelölésnél a felperes került jóváhagyásra.

Az alperes igazgatótanácsa a csatlakozási kérelmet az 1999. május 26. napján megtartott ülésen tárgyalta meg és a felperes csatlakozását a 7/1999.(V.26.) IT. sz. határozatával 2000. január 1. napjával jóváhagyta. A határozatot a cégbíróság megsemmisítette és új határozat hozatalát írta elő, amelyre 2002. május 29-én került sor, amikor az igazgatótanács a felperes csatlakozási kérelmét elutasította.

A felperes keresetében a gazdasági társaságokról szóló, jelen ügyben alkalmazandó 1997. évi CXIV. törvény (továbbiakban: Gt.) 284. §-ának (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy 1999. január 1. napjától az alperesi egyesülés tagja.

Előadta, hogy 1998 őszén jelentette be a H. Kft. a kilépési szándékát, amiről Répás Lászlótól, az alperes igazgatójától értesült. Ezt követően vételi ajánlatot tett a kilépő tag felé, és bejelentette a csatlakozási szándékát az alperesnek, amiről az igazgatótanács az év

vége közelsége miatt levélszavazás útján, ülés tartása nélkül kívánt határozni. Az igazgató ennek érdekében a tagok részére kísérlévéllé kézbesítette a határozat tervezetét, amely a kilépési és belépési szándékra vonatkozott. Elővásárlási jogával egyik tag sem kívánt élni és a "megszavazom" szó aláhúzásával küldték vissza a szavazólapokat, amelyek alapján 1998. december 22-én, a szerződéskötés napján az egyesülés igazgatója meg is állapította, hogy az igazgatótanács 1998. december 31. napjával megszavazta a H. Kft. kilépését és a felperes egyesüléshez való csatlakozását 1999. január 1. napjával. 1998. december 22-én az egyesülés kérésére adta be ismételten a belépési nyilatkozatát.

A felperes a szavazás megtörténtének bizonyítékaként hivatkozott a keresetlevél mellékleteként becsatolt 1999. február 26-ai levélre, amelyben az alperes igazgatója és pénzügyi vezetője a felperes hitelkérelméhez igazolást adott ki arról, hogy a tagtulajdonosok, illetve az igazgatótanács elővásárlási jogával nem élt, a „tulajdonoskijelölésnél a felperes került jóváhagyásra”. Utalt arra, hogy a kilépő tag végelszámolója, B. F. 1998. december 27-én a felperes birtokába adta a szerződés tárgyát képező vagyoni hányadot, amit a mai napig is birtokban tart, s ettől a naptól kezdve valamennyi tagsági joggal és kötelezettséggel rendelkezett. Előadta továbbá a felperes, hogy számára érthetetlen módon fogadta el az igazgatótanács 1999. május 26-án a csatlakozás időpontjaként 2000. január 1. napját.

Az alperes elsődlegesen kérte a per megszüntetését a Pp. 157. §-ának a) pontja, a Pp. 130. § (1) bekezdésének d) pontja és a Pp. 229. §-a alapján azzal az indokolással, hogy a felperesnek az adásvételi szerződésre alapított igényét a bíróság már jogerősen elutasította. Érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. Tagadta, hogy a felperes által hivatkozott írásbeli szavazásra sor került volna, utalt arra, hogy ilyenre a felperes sem a cégbírósi eljárásban, sem az ezt követő peres eljárásokban nem hivatkozott és ezzel kapcsolatos dokumentumok az irattárában sem lelhetők fel. Előadta, hogy kizárólag az elővásárlási jog vonatkozásában történt egy előzetes tájékozáás, ami az akkor hatályos jogszabályok szerint egyébként is nehezen értelmezhető. Álláspontja szerint ha lett is volna levélszavazás, az az

ügy érdemét nem befolyásolhatja, mert a bíróságok a teljes eljárást megsemmisítették és megállapították, hogy az adásvételi szerződések semmisek. Hivatkozott még arra, hogy a felperes a H. Kft.-vel kötött szerződésben maga nyilatkozott úgy, hogy az igazgatótanács a tagfelvételi kérelméről még nem döntött.

A Fővárosi Bíróság 2009. április 28-án kelt 7.G.41.056/2008/8. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 432.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 540.000 forint kereseti illetéket.

A határozata indokolásában elsődlegesen rámutatott, hogy az alperes által hivatkozott korábbi perben a felperes jognyilatkozat pótlása és tulajdonjog megállapítása iránt terjesztett elő keresetet, amelynek sem a ténybeli alapja, sem a jogcíme nem azonos a jelen keresetével, ezért a Pp. 229. §-a alapján a jelen perben előterjesztett követelés tárgyában az anyagi jogerő nem állt be, így az alperes pergátló kifogásának elutasítása mellett a keresetet érdemben vizsgálta, figyelemmel arra is, hogy a Pp. 123. §-a szerint a megállapítási kereset előfeltételei fennállnak, mert a felperesnek az alperessel szembeni jogvédelme indokolja annak ítélettel történő megállapítását, hogy a tagsági viszonya fennáll és a követelés természetéből adódóan marasztalási kereset nem terjeszthető elő.

Az elsőfokú ítélet szerint a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak a tényállításának a bizonyítása, hogy az alperes 1998-ban a csatlakozási kérelméről levélszavazást tartott és a levélszavazáson a felperes tagfelvételét jóváhagyta. Répás László (alperesi igazgató), K. F. B.né (alperesi pénzügyi vezető) és G. G.né (alperesi titkárnő) tanúként egyezően nyilatkoztak arról, hogy 1998 decemberében tartott az alperes igazgatótanácsa levélszavazást, amely egy kérdésről szólt, az utolsó nyilatkozat karácsony előtt, december 22-én érkezett be az igazgató irodájába és a levélszavazás iratai lefűzve bekerültek az alperes irattárába. A tanúk vallomása alapján ítéleti erővel azonban a levélszavazás tárgyát nem lehetett megállapítani, mert erre a tanúk határozottan nem

emlékeztek és egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tettek. Az elsőfokú bíróság a felperes által indítványozott többi tanú meghallgatását mellőzte, figyelemmel arra, hogy ők sem a szavazásban, sem a szavazás lebonyolításában nem vettek részt, és a szavazás tárgyáról közvetlen információval nem rendelkeztek.

A felperes a szavazásról okirati bizonyítékkal nem rendelkezett, az alperes pedig úgy nyilatkozott, hogy az irattárában a tanúk által említett levélszavazás iratanyaga nem lelhető fel, ezért az elsőfokú bíróság mellőzte a felhívását a tanúk által említett levélszavazás okiratainak becsatolására.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint eljárva a jelen perben, valamint a 8.G.40.293/2003 sz. alatt folyamatban volt perben feltárt tényekkel, körülményekkel együtt mérlegelési körbe vonta az alperes azon kijelentését, hogy a tanúk által határozottan állított okiratokkal az alperes nem rendelkezik.

Mérlegelte azt a tényt, hogy a felperes a kilépő taggal 1998. december 22-én kötött adásvételi szerződést, és a felperes maga sem állította, hogy az adásvételi szerződés aláírását megelőzően az alperes tudomására hozta volna a vételi ajánlatát. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy az elővásárlás kérdésében az alperes igazgatótanácsa 1998. december 22-e előtt nem szavazhatott, hiszen az elővásárlási jog gyakorlásának előfeltétele a vételi ajánlat közlése.

Mérlegelte továbbá azt a tényt, hogy a felperes a csatlakozási nyilatkozatát 1998. december 22-én tette meg, s ekkor nyilatkozott úgy, hogy az alperes társasági szerződését elfogadja. Ebből arra következtetett, hogy az 1998. december 22-e előtti szavazásnak nem lehetett tárgya a felperes csatlakozási kérelme.

Ezzel összefüggésben mérlegelte azt a felperes által is állított tényt, hogy az alperes igazgatótanácsa a társasági szerződés módosításáról 1998. december 15-én döntött, és csak

ekkor vált lehetővé, hogy az alperesi társasághoz magánszemélyek is csatlakozzanak, ezért ha ezen időpont előtt a felperes adott is be csatlakozási kérelmet, az a beadás idején hatályos társasági szerződés alapján nem volt teljesíthető.

Mérlegelte az elsőfokú bíróság azt a tényt is, hogy a társasági szerződés azon módosítását, ami a felperest a társaság tagjaként tüntette fel, s amiről G. G.né titkárnő azt állította, hogy a szavazást követően és annak eredményeként gépelte a társasági szerződésre, az 1/1999. (V.26.) taggyűlési határozattal került záradékolásra és az alperes ügyvédje által ellenjegyzésre. A taggyűlési határozat száma nem azonos a ténylegesen meghozott taggyűlési határozattal, mert annak száma 7/1999 volt, s tény az is, hogy ez a záradék tartalmában sem felelt meg a 7/1999-es határozatnak, ugyanakkor nem vonatkozhatott a felperes által említett 1998. december végi szavazásra, mivel egyértelműen 1999. évi határozatot záradékolta az alperes jogi képviselője, a felperes által hivatkozott levélszavazás eredményeként pedig 1998. évi határozatnak kellett születnie. A felperes olyan társasági szerződés módosításra nem hivatkozott és nem is csatolt, amely 1998-as taggyűlési határozattal módosult volna és tüntette volna fel a tagok között a felperest.

Mérlegelte továbbá az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes igazgatótanácsának lehetősége lett volna a társasági szerződés módosítása tárgyában 1998. december 15-én tartott ülésen szavazni a felperes csatlakozási kérelméről, ha ekkor már lett volna ilyen szabályos csatlakozási kérelem.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint minden kétséget kizáró módon nem lehetett megállapítani az 1998. év végén tartott levélszavazás tárgyát, ezért az alperes által előadottnak megfelelően azt állapította meg, hogy az 1998. november végén, december elején elrendelt és 1998. december 22-én lezárult szavazással az alperes igazgatótanácsa egy előzetes véleményt nyilvánított arról, hogy van-e a tagoknak vételi szándéka a H. Kft. vagyoni betétjére, ez a szavazás pedig tagsági jogot nem keletkeztet. Figyelemmel volt arra is, hogy ha az igazgatótanács szavazott is volna a felperes által

megjelölt kérdésről, a szavazása joghatás kiváltására nem lett volna alkalmas, mivel a szavazás társasági szerződésben és Gt.-ben előírt feltételei nem álltak fenn, így az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperes terhére azt a tény, hogy nem csatolta a peres iratokhoz azokat az okiratokat, amelyek létezéséről a tanúk egyértelműen nyilatkozatot tettek.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára való utasítását. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, az iratok tartalmával ellentétes és okszerűtlen.

Előadta, hogy az egyesüléshez történő csatlakozási kérelmét két ízben, először 1998 őszén majd 1998. december 22-én nyújtotta be az alperes igazgatótanácsához. Ezt a tény, az alperes nem is vitatta és R. L., az egyesülés egykori igazgatója tanúként is alátámasztotta, amikor azt nyilatkozta, hogy emiatt kellett módosítani a társasági szerződést és a csatlakozási kérelem előterjesztése után került sor a módosításra. Az elsőfokú bíróság azzal, hogy az 1998 őszén benyújtott kérelmét nem vette figyelembe, a bizonyítékokat is törvénysértően értékelte és így juthatott arra a megállapításra, hogy az 1998. december 22-e előtti szavazásnak nem lehetett tárgya a csatlakozási kérelem. Ezzel szemben a valóság az, hogy az újabb csatlakozási nyilatkozat benyújtását kifejezetten a társasági szerződés módosítása tette szükségessé, mert az első nyilatkozatban a korábban hatályos társasági szerződés tartalmának ismeretéről és elfogadásáról nyilatkozott.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a levélszavazás útján arról nyilvánítottak véleményt, hogy meg kívánják-e vásárolni a H. Kft. vagyoni betétjét, ugyanis az igazgatótanács az egyesüléshez való csatlakozás elfogadása tárgyában volt jogosult dönteni, az elővásárlási jog pedig a tagokat illeti meg.

A felperesi álláspont szerint állításait alátámasztja a tanúként meghallgatott G. G.né és K. F. B.né tanúk vallomása is, mert G. G.né, az igazgató titkárnője elmondta, hogy ezt az



adásvételi szerződést csak azt követően lehetett megkötni, hogy a levélszavazásról a válaszok megérkeztek, K. F. B.né pedig úgy nyilatkozott, hogy az igazgatótanács tagjai részére megküldött nyilatkozaton az állt, hogy hozzájárulnak-e ahhoz, hogy a H. Kft. kilépjen és Z. T. belépjen az egyesülésbe. A fentieket meghaladóan az adásvételi szerződés 1998. december 27-én kelt kiegészítése is igazolja, hogy a kilépés időpontjában fennálló állapot szerint a kilépő tag elszámolt az alperessel és az alperes a perben az elszámolás időpontját nem is vitatta.

A felperes hivatkozott arra, hogy ellentmondásos az elsőfokú ítélet, mert a tényállásban az szerepel, hogy a levélszavazást illetően csak azt lehetett megállapítani, hogy egy kérdésről szólt és az utolsó nyilatkozat december 22-én érkezett be az igazgató irodájába, az iratok pedig lefűzve az irattárba kerültek, ehhez képest a bizonyítékok értékelése között már az szerepel, hogy a meghallgatott tanúk vallomása alapján azt lehetett kizárólag megállapítani, hogy az alperes igazgatótanácsa 1998. november végén, december elején a H. Kft. kilépésével és a felperes csatlakozásával összefüggésben egy kérdésben levélszavazást tartott és az utolsó nyilatkozat 1998. december 22-én érkezett vissza. Ezt meghaladóan az ítélet második oldalának utolsó bekezdése azt tartalmazza, hogy az igazgatótanács tagjai levélszavazás útján véleményt nyilvánítottak arról, hogy meg kívánják-e vásárolni a H. Kft. vagyoni betétjét.

G. G.né tanúvallomásával kapcsolatosan a felperes hangsúlyozta, hogy a levélszavazás iratait a tanú gépelte, postázta és arra emlékezett, hogy a csatlakozásról kellett szavazni, továbbá két szavazólapot küldtek a tagok részére egy kísérőlevéllel. K. F. B.né is azt adta elő, hogy a szavazás a felperes csatlakozásáról szólt, ezt az elsőfokú bíróság sem vonta kétségbe, szintén emlékezett arra, hogy két különböző szavazólapot postáztak a tagok részére. Hangsúlyozta a felperes, hogy a tanúk 11 évvel korábbi tényekre vonatkozóan nyilatkoztak és ez eredményezheti az esetleges bizonytalanságukat, ennek azonban az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget. A tanúvallomások között mutakozó látszólagos ellentmondás feloldására a rendelkezésre álló bizonyítási anyag alkalmas lett volna, mert a társasági szerződés rendelkezései szerint határidőben bejelentett írásbeli

csatlakozási kérelem benyújtása nem volt vitatott, a társasági szerződés módosítására vonatkozó határozati javaslat előterjesztését, majd a társasági szerződés módosítását éppen a csatlakozási kérelme tette szükségessé. A levélszavazás tényére valamennyi tanú határozottan nyilatkozott, amelynek eredménye alapján megkötött adásvételi szerződésről az alperes igazgatója a tagokat értesítette és a kilépő taggal való elszámolás is megtörtént.

A felperes véleménye szerint a tanúk vallomásában észlelt ellentmondásokat az elsőfokú bíróság megkísérelhette volna feloldani a megjelölt további tanúk meghallgatásával. A H. Kft. ügyvezetője nyilatkozni tudott volna mind a levélszavazás, mind az adásvételi szerződés megkötése vonatkozásában és mint kilépő tag nyilvánvalóan rendelkezett a perbeli vitát érintő ismeretekkel. K. J. és S. É. tanúk pedig - bár nem vettek részt a levélszavazásban - kifejezetten megünnepezték a felperessel a tagfelvétel jóváhagyását.

A felperesi álláspont szerint minden jogszabályi alapot nélkülöz, hogy az elsőfokú bíróság azért nem hívta fel az alperest a levélszavazás okiratainak becsatolására, mert állítása szerint azok nem állnak rendelkezésre. A felperes állította azt is, hogy az eljárás során meghallgatott tanúk vallomása arra a következtetésre ad alapot, hogy a bizonyítási teher szabályai szerint a bizonyítás iránya megfordul, és az alperest terheli a bizonyítás a levélszavazás tárgyában.

Az elsőfokú bíróság nem jelölte meg továbbá a jogszabályi alapját azon állításának, hogy ha 1998 decemberében szavazott is volna az igazgatótanács a csatlakozás kérdéséről, a szavazás joghatás kiváltására nem lett volna alkalmas, mivel a társasági szerződésben és a Gt.-ben előírt feltételei nem álltak fenn.

A felperes előadta, hogy iratellenes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, mely szerint az adásvételi szerződés napját megelőzően a kilépő taggal közölt vételi ajánlatát nem hozta az alperes tudomására. Ennek ellentmond, hogy az alperes igazgatója a társasági szerződés módosítására tett határozati javaslatot, és már a kereseti kérelmében is leírta, hogy 1998. őszén tett vételi ajánlatot a kilépő tag felé és bejelentette az egyesüléshez való csatlakozási szándékát, ezért megalapozatlan az az ítéleti megállapítás, amely szerint maga sem állította,

hog az adásvételi szerződés aláírását megelőzően az alperes tudomására hozta volna a vételi ajánlatát.

A módosított társasági szerződésre tekintettel ismételt benyújtott csatlakozási kérelem előterjesztésének jogszabályi akadálya nem volt, hiszen az abban foglalt csatlakozási szándékot 1998 őszén az alperes által sem vitatottan előterjesztette. A módosított társasági szerződés rendelkezéseinek elfogadása pedig nem minősül újabb vételi ajánlatnak.

A felperes nem tartotta megalapozottnak az elsőfokú bíróság azon megállapítását sem, mely szerint az 1/1999. számú határozat nem vonatkozhat az 1998. december végi levélszavazásra. A csatlakozási kérelmének előfeltétele a társasági szerződés rendelkezései szerint a határidőben bejelentett csatlakozási kérelem és az igazgatótanács jóváhagyása volt, amely 1998. december 22. napján megtörtént az utolsó szavazat beérkezte alapján hozott döntéssel, amely a tanúk nyilatkozata szerint is az adásvételi szerződés megkötésének elengedhetetlen feltétele. Az a körülmény, hogy az igazgatótanács ezt 1999-es számú határozatként foglalta írásba, a tagsági jogviszonya létrejöttét nem akadályozza.

Okszerűtlen a felperes szerint az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy ha az 1998. december 15. napján megtartott ülésen rendelkezésre állt volna a kilépő tag szabályos kilépési nyilatkozata és a szabályos csatlakozási kérelem, akkor indokolatlan lett volna a csatlakozás kérdésében levélszavazást tartani. A felperes előadása szerint értelmezhetetlen az az elvárás, hogy a társasági szerződés módosításának felvetése mellett a csatlakozást is napirendre kell tűzni. Abból a tényből, hogy ilyen napirendi pont nem volt, okszerűtlen bármilyen következtetést levonni.

A felperes fenntartotta a tanúbizonyítási indítványát a H. kft. ügyvezetője, Kálmán János és S. É. vonatkozásában.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kifejtette, hogy a felperes több peres eljárás lefolytatása ellenére sem hajlandó elfogadni azt a tényt,

hogy a perrel érintett időszakban hatályban lévő Gt. 272. §-ának (1) bekezdése értelmében a H. Kft.-től „megvásárolt” vagyონrész nem forgalomképes, az így megkötött adásvételi szerződések semmisek. Ebben a helyzetben nem értelmezhető a felperes által hivatkozott esetleges elővásárlási jogról lemondó nyilatkozat sem.

Az alperes előadta, hogy a felperes a H. Kft.-től és a T. Szövetkezettől „megvásárolt” vagyónrész vonatkozásában is bejelentette csatlakozási szándékát. Az igazgatótanács a H. Kft. vagyónrészének megszerzéséhez hozzájárult, az ezzel kapcsolatos cégeljárást megindították, melynek során azonban a csatlakozási időpont megjelölése miatt a felperes törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett. A bírósági eljárás eredményeképpen meg kellett ismételni az eljárást, melynek során az igazgatótanács a csatlakozási kérelmet már elutasította. Ezt a döntést a felperes több fórumon is megtámadta, azonban a követelését jogerősen valamennyi eljárásban elutasították. Mindezek után hivatkozik a felperes a jelen perben egy írásbeli szavazásra, amely még a cégbírósági törvényességi felügyeleti eljárást megelőzően történt volna. Ilyen szavazás azonban nem volt, erre vonatkozó okiratok nem léteznek az alperesi irattárban, és egyetlen egy tulajdonostárs sem tudja megerősíteni a felperes feltételezését. Kizárólag az akkori vélemények felmérése érdekében az elővásárlási jog vonatkozásában tájékozódtak, az ezzel kapcsolatos nyilatkozat azonban nem minősül formális igazgatótanácsi határozatnak. A felperes írásos bizonyítékot nem tudott előterjeszteni, a tanúvallomások pedig a követelését nem támasztották alá. Utalt az alperes arra is, hogy az állítólagos levélszavazás korábban lett volna, mint az az igazgatótanácsi döntés, mellyel a felperes csatlakozását elfogadták és tekintettel arra, hogy a teljes eljárást megsemmisítették a bíróságok, ha lett is volna levélszavazás, az az ügy érdemét nem befolyásolja, hiszen az adásvételi szerződések semmisek.

Utalt az alperes arra is, hogy a felperes által kezdeményezett törvényességi felügyeleti eljárás során a felperes maga is az 1999. május 26-i ülés jegyzőkönyvét csatolta és a cégbíróság végzése is hivatkozik arra, hogy az egyesülés először írásbeli szavazást kívánt rendezni, el is készült az előterjesztés és az az alapján elkészítendő társasági szerződés, azonban az nem került előterjesztésre, kiküldésre. Így tehát a levélszavazás esetleges

tényéről a felperes már 2000. április 20-át megelőzően tudott, melynek körülményét a cégbíróság vizsgálta. Hivatkozott még az alperes a Legfelsőbb Bíróság csatolt határozatára, illetőleg a Fővárosi Bíróság 7.G.40.075/2008/5. számú végzésében foglaltakra.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolásából mellőzi annak a megállapítását, hogy az alperes igazgatótanácsának tagjai 1998 decemberében levélszavazás útján arról nyilvánítottak véleményt, hogy meg kívánják-e vásárolni a H. Kft. vagyoni betétjét.

A fentieket meghaladóan az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla az érdemi döntésével és annak jogi indokolásával is egyetért, azt csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az alábbiak szerint.

A Gt. jelen perben alkalmazandó 276. §-ának (1) bekezdése szerint az egyesülés legfőbb szerve a tagokból álló igazgatótanács, melynek a hatáskörébe tartozik a (2) bekezdésének g) pontja alapján az egyesüléshez való csatlakozás elfogadása. A 282. § (1)-(2) bekezdése szerint az igazgatótanács ülés tartása nélkül is határozhat. Az ülésen kívül javasolt határozat tervezetét tizenöt napos határidő kitűzésével, írásban kell az igazgatótanács tagjaival közölni, akik szavazatukat írásban adják meg. A szavazás eredményéről a tagokat az utolsó szavazat beérkezését követő nyolc napon belül az igazgató tájékoztatja. A 285. § (1) bekezdésének b) pontja alapján megszűnik a tagsági jogviszony a tag kilépésével. A 286. § (1) bekezdése előírja, hogy a kilépő taggal a kilépés időpontjában fennálló állapot szerint kell elszámolni. Az igazgatótanács határozza meg, hogy az egyesülés a kilépő tag vagyonhányadát mikor és milyen részletekben adja ki.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a perben azt kellett vizsgálni, hogy az alperes igazgatótanácsa a megjelölt időpontban írásbeli szavazással

elfogadta-e a felperes csatlakozását és ezen tényállítás tekintetében a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesen volt a bizonyítási teher.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ebben a körben különös jelentősége van az ügyvel kapcsolatos eljárásokban már feltárt azon körülménynek, hogy az alperes gyakorlata szerint az új tag csatlakozásának lehetőségét a korábbi tag vagyonhányadának vételére kötött szerződés teremtette meg és a szerződéskötés tényén alapult az igazgatótanács döntése is. Ezt támasztja alá R. L. igazgató 1998. november 19-én kelt levele, amely szerint az „üzletrész” értékesítésére a H. Kft. az illetékes, az igazgatótanács jóváhagyásával. Az igazgató 1998. november 23-án kelt, az igazgatótanács részére írt levele - amely már utal arra, hogy lehetővé kívánják tenni természetes személyek csatlakozását is - úgy fogalmaz, hogy „indokolt, hogy a belépni szándékozó (csatlakozó) az Egyesülés valamelyik tagjának tulajdonrészét adás-vétel útján megszerezve nyújthassa be belépési szándékát az Igazgató Tanácshoz”, vagyis szintén a vételhez köti a határozat meghozatalát. A felperes által megkötött szerződés is azt rögzíti, hogy a tagsági jogokkal a vételár megfizetésétől kezdődően rendelkezik és a hatályba lépés feltétele, hogy az igazgatótanács a szerződést jóváhagyja. Ezért is nyilatkozhattak úgy a felek a szerződésben, hogy a felperes a társaságnak még nem tagja. Később a felperes az általa kezdeményezett törvényességi felügyeleti eljárásban és a jognyilatkozat pótlása iránt indult perben is az adásvételi szerződésre alapította a tagsági jogviszonyának a létrejöttét.

A fentiekből az következik, hogy mind a belépni, mind a kilépni szándékozó tag és maga a társaság is azt a gyakorlatot követte, hogy az adásvételi szerződés megkötésének meg kell előznie a csatlakozásról való döntést, ezért kizárható, hogy a felperes által megkötött szerződést megelőzően már folyamatban lévő és aznapra lezajló írásbeli szavazásnak a csatlakozási kérelem elfogadása képezte volna a tárgyát.

Mindezeket meghaladóan a felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az 1998 őszén bejelentett kérelmét, mert az ítélet tényállása kifejezetten tartalmazza, hogy tulajdonszerzési

szándékát ekkor bejelentette és erre született válaszként az 1998. november 19-én kelt levél. Megalapozott viszont a fellebbezés azon része, mely szerint a szavazás tárgyát tekintve ellentmondásos az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás és a bizonyítékok értékelése. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokot értékelve valóban azt fejtette ki, hogy a szavazás tárgya nem állapítható meg és a bizonyítékok értékelésének ezen eredményével a Fővárosi Ítéltábla egyetért, ezért a fentiek szerint az ítélet tényállásából az érintett részt mellőzte. Ezt meghaladóan az ellentmondással kapcsolatosan csak arra utal, hogy a per eldöntése szempontjából annak volt jelentősége, hogy a felperes tudja-e bizonyítani, hogy az írásbeli szavazással a csatlakozási kérelmét elfogadták, ezért a tényállás módosítása az érdemi döntést nem befolyásolta. Ugyanezen okból nem befolyásolhatta azt, hogy a tanúvallomások közötti ellentmondásnak, illetve a tanúk bizonytalanságának az időmúlás lehetett az oka. Az elsőfokú bíróság helyes indokok alapján mellőzte a további tanúbizonyítást és helyesen értékelte azt az alperesi nyilatkozatot is, hogy az írásbeli szavazásra vonatkozó iratokkal nem rendelkezik, ez a nyilatkozat nyilvánvalóan nem érinti a bizonyítási teher kérdését. A további indokolása is kifejezetten logikus, hiszen a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelő a fellebbezéssel érintett kérdésekben, ezért annak megismétlésére, illetve a bizonyítékok felülmérlegelésére a Fővárosi Ítéltábla nem látott okot.

Mindezek alapján az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta a fentebb részletezett indokolásbeli módosítással.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező felperest az alperes részére másodfokú perköltség megfizetésére, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított, az általános forgalmi adót is magába foglaló ügyvédi munkadíjból áll, kötelezte továbbá, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel előzetesen le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési illetéket külön

felhívásra fizesse meg.

Budapest, 2009. november 18.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.

előadó bíró

. Molnár József s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő